

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4374/2023
21.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиља АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђендић адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 360/23 од 03.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 360/23 од 03.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 360/23 од 03.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1844/21 од 22.09.2022. године, ставом првим, четвртим, седмим, десетим и тринаестим изреке, усвојен је тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене плате и минималне зараде и обавезан је тужени да на име мање исплаћене зараде за период од марта 2018. године до децембра 2018. године исплати свакој од тужиља новчане износе наведене у тим ставовима изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим, трећим, петим, шестим, осмим, деветим, једанаестим, дванаестим, четрнаестим и петнаестим изреке, одбијен је захтев тужиља којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљама за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године исплати накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у тим ставовима изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом шеснаестим изреке, одбијен је као неоснован предлог туженог да се Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог. Ставом седамнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиљама солидарно накнади трошкове поступка у износу од 257.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности

пресуде до исплате. Ставом осамнаестим изреке, тужиље су ослобођене обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 360/23 од 03.02.2023. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 360/23 од 06.03.2023. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1844/21 од 22.09.2022. године у ставу првом, четвртном, седмом, десетом, тринаестом, шеснаестом и седамнаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем, петом, шестом, осмом, деветом, једанаестом, дванаестом, четрнаестом и петнаестом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, у односу на усвајајући део који се односи на исплату разлике до висине минималне зараде, на основу члана 404. Закона о парничном поступку благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиље су поднеле одговор на ревизију.

У овом спору тужиље, траже да се тужени обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности захтева тужилца донели применом одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следствено изложеном, по оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе јер се у ревизији не указује на другачије одлуке донете у истоветним парницама.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. У овом случају вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваку од тужилца, с обзиром да оне нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, (у односу на тужилцу АА 7.887,06 динара, ББ 8.247,40 динара, ВВ 8.291,79 динара, ГГ 6.829,40 динара и ДД 7.759,14 динара) очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавне за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић